

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dydien og Troen ere forenede.

Nr. 22.

Den 15de August 1891.

40de Aargang.

Tale af Eldste C. W. Penrose,
holdt i Tabernaklet i Saltsøsladen den 28de Juni 1891.

Det er et stort Gode for de Sidste-Dages Hellige at kunne mode til sammen og dyrke Gud som her i Dag. Sandt nok, dette Privilgium er garanteret os i de Forenede Staters Konstitution, og vi sætte megen Prism derpaa; det er et Privilgium, skænket til Alle i dette Land, at tilbede Gud efter egen Samvittigheds Vydende, saalænge de ikke forstyrre Andres Fred og Gudsdyrkelsesmaade. Dette er i Sandhed et stort Privilgium, som ikke nydes alle Steder i Verden. Der findes nogle Lande, hvor de Hellige ikke kunne samles i større Antal uden at blive forurempede og maaske faa deres Församlinger opbrudte, enten ved Lovens stærke Arm eller ved Pobelvold.

(Taleren oplæste et Citat af Pagtenes Bog og sagde, at nogle af de Tilstedeværende vilde muligvis ikke betragte det Oplæste som hellig Skrift, og han vilde derfor omhandle dette Emne lidt omstændeligere.)

De Sidste-Dages Hellige tro paa Guds Ord, som indeholdes i Bibelen, og at Bibelen er nyttig til Belærelse og Optugtelse, som Apostelen sagde i gamle Dage. Ordet Skrift betyder bogstaveligt Alt, hvad der er skrevet, men Apostelen mente øjensynlig Alt, hvad der er skrevet ved Inspiration til Lærdom og Opbyggelse for Guds Menighed. Det var det gamle Testamente, han særlig hentydede til, thi det nye Testamente var ikke skrevet den Gang. Hvad vi nu kalder Bibelen eksisterede ikke paa den Tid. Altsaa, Skriften, som Paulus anbefalede Timotheus at granske, var „Loven og Profeterne,” som var overleveret fra Slægt til Slægt til hans Dage.

Vi, som leve i denne Tid, tro ogsaa paa Pauli Skrifter saavel som hans samtidige Apostles og andre Mænds, som skrev, drevne af den Helligaand, saa at de Kristne i det 19de Jahrhundrede ikke blot tro paa den hellige

Skrift, som Paulus omtalte, men alle de øvrige Bøger, som senere ere blevne tilføjede, og som nu under Et faldes: Bibelen.

De Sidste-Dages Hellige gaa lidt videre; de tro ikke blot paa det gamle Testamente og Apostlenes Skrifter fra Kristi Dage, men ogsaa paa Guds Ord, som er aabenbaret til os i disse sidste Dage, og da det er bleven nedskrevet, anse vi det for ligesaa hellig Skrift, som noget fra Fortiden. All Skrift, som er givet ved Inspiration, er nyttig til Velærelse, og saaledes ogsaa Paagten's Bog, der indeholder en Del af Guds Aabenbaringer, givne til Profeten Joseph Smith. Denne Bog indeholder en Del af Guds Ord, ligesom det gamle og nye Testamente gjør.

Bibelen faldes almindeligvis Guds Ord, men den indeholder ingenlunde alle Guds Ord, som mange Kristenene mene. Mange Folk blandt Kristen-heden tro, at alle Guds Aabenbaringer eller Udtaleller findes i denne Bog, og at han ikke vil aabenbare Mere. Som Støtte for denne Mening hen-vise mange Teologer til det sidste Kapitel i Johannes Aabenbaring, hvor Engelen siger til ham paa Øen Patmos: „Jeg vidner for hver, som hører denne Bogs Profeties Ord: dersom Rogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog.“

Men disse Engelens Ord hentyde udelukkende til den Bog, som Engelen befalede Johannes at skrive. Disse Ord forhylde ikke den Almoegtige at aabenbare mere i Fremtiden, ej heller for-hynde de, at han ikke vil aabenbare Mere. Det var simpelthen en Advarsel og Besaling til Menneskene, at de ikke maatte lægge Noget til eller tage Noget fra den Bog, Johannes fil Besaling til at skrive.

Selve Bogen lærer os, at Johannes fik den Mission at profetere for mange Nationer, hvilket beviser, at der skulde være Profeti, efter at denne Bog var skrevet, og dersom nu det, Johannes profeterede, efter at Aabenbaringsbogen blev fuldendt, ogsaa havde blevet ned-skrevet, vilde det have været lige saa meget „hellig Skrift,” som nogen anden Bog i Bibelen, thi det vilde jo være Guds inspirerede Ord.

De Sidste-Dages Hellige anse Sind-holdet af Paagten's Bog som Skrift eller Guds Ord lige saa meget som Bibelen, fordi det er kommet fra samme Kilde og ved Guds Aand og Kraft. Jeg vil læse en Del af en Aabenbaring, som findes i nævnte Bog:

„Mit Hus er et Ordenshus, siger den Herre Gud, og ikke et Forvirrings-hus. Vil jeg annamme et Offer, siger Herren, som ikke er sket i mit Navn? Eller vil jeg annamme af din Haand, hvad jeg ikke har bestillet saa at være? Og vil jeg befale dig Noget, siger Herren, uden ved Lov, ligesom jeg og Faderen anordnede dig, forend Verden var til? Jeg er Herren din Gud og jeg giver dig denne Besaling, at Ingen maa komme til Faderen uden ved mig eller mit Ord, hvilket er min Lov, siger Herren, og alle Ting i Verden, enten de ere anordnede af Mennesker, af Troner, af Hyrstedommer, Magter eller Ting, af hvad Navn det være maa, der ikke er til ved mig eller ved mit Ord, siger Herren, skal omkastes og ikke være til, efter at Menneskene er døde, hverken ved eller efter Opstandelsen, siger Herren din Gud; thi det, der vedbliver at være til, er blevet til ved mig, og hvad der ikke er blevet til ved mig skal rygtes og tilintetgjores.“

Herren tilkjendegiver her, at hans Hus er et Ordenshus. Maar vi derfor se Forvirring i Verden i religios, jo-

cial eller borgerlig Henseende, have vi hans Ord for, at han Intet dermed har at bestille; hans Haand er ikke i det. Han er ikke Ophørt til Forvirring, thi Alt, hvad han besatter sig med, er i Orden. Uagtet Myriader af Verdener straaler paa Firmamentet, er der ingen Forvirring iblandt dem. Hver en af dem bevæger sig i nojagtig Orden i sin bestikkede Vane og bidrager til at holde andre Kloder i Ligevægt. Det er Folgen af, at de kontrolleres ved Guds Kraft. Guds Love paa Jorden ere ogsaa fuldkomne, saalænge Menneskene ikke gribte forstyrrende ind. Alting gaar i Orden. Aarstiderne komme og forsvinde i den rette Tid; Sæden bliver plantet og Høsten kommer i sin bestikkede Tid. Der er ingen Forvirring heri — Alt er Harmoni og Skønhed.

Saaledes ogsaa i den religiose Verden. Da Jesus Kristus kom til Jorden og oprettede sin Kirke, gjorde han det i den fuldkomneste Orden. Hans Kirke blev organiseret efter et menneskeligt Legemes Monster. Hvert Medlem havde sin Plads og Alle virkede i Endrægtighed for det Heles Bel. Men senere hen kom der Splid mellem dem formedelst Menneskenes Daarslab og Ondslab. Det var først, da Menneskene begyndte at afvige fra den af Gud anviste Sti, at Besværighederne begyndte. Forskjellige Sekter opkom; forskjellige Kirkesamfund stiftedes siden den Dag, Kristus og hans Apostle grundlagde Kirken. Alle disse menneskelige Institutioner have blot foraarsaget Forvirring, saa at i vor Tid, i Civilisationens Aarhundrede, hersker mere Forvirring end nogensinde. Det er Folgen af, at Gud ikke har en Haand i disse menneskelige Systemer.

Blandt alle disse Sekter var der unægtelig nogle Principer, som Gud

havde aabenbaret. Der var nogle Spor af den Kirke, Jesus Kristus organiserede paa Jorden. Menneskene havde delvis kopieret Kristi Kirke, men de indsorte desuden Ideer af egen Opfindelse, og dette fremkalde Forvirring. Den Ide synes endnu at være fremherskende i Kristenheten, at Menneskene havde Ret til at samles tilsammen og organisere et religiøst Samfund med Skilfe og Ceremonier ester eget Behag, uden i mindste Maade at tage Hensyn til Herrens Bud og Besalinger; de forventede, at Gud vilde anerkjende deres selvslavede Gudsdyrkelsesmaader. Ja, Mange synes, at Herren burde være meget taknemlig til Menneskene, naar de om Sondagene samles i Kirken eller Kapellet og tilbede ham paa højst mærkværdige Maader. Men ifølge Nababerlingen, som jeg oplæste, vilde Gud ikke anntamme noget Øffer, uden det var udført i Overensstemmelse med hans Besalinger.

Som Eksempel hentet fra det gamle Testamente vil jeg nævne Kains og Abels Øffer. Abel osrede det, som den Almægtige havde paabudt; Kain valgte et Øffer efter sit eget Hoved. Maar man folger Historien ned igennem Tiderne, finde vi en lignende Land som Kains at gjøre sig gjældende hele Tiden. De Sidste-Dages Hellige have lidt formedelst samme Bildfarelens Land, idet Folk have søgt at behage Herren ved at have og forfølge os. Den Land, der har drevet de Hellige fra By til By, fra Stat til Stat, og som har inspireret til at udøse Joseph Smiths og Hyrum Smiths Blod og foraarsaget andre gode Mænds Martyrdom, er netop den samme, som boede i Kains Hjerte. Men Dagen vil komme, da Alt, hvad Gud ikke har plantet, skal med Rod oprykkes, da alle Institutioner

som Mennesker have oprettet, og som ere modstridende Guds Love, skulle oplöses og tilintetgøres.

Hovedforskjellen mellem Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og Kristenhedens Sekter er den, at Førstnævnte er oprettet af Gud selv. Joseph Smith er ikke dens Stifter. Hans Efterfølgere i Kirkens Ledelse have ikke organiseret den. Den blev organiseret ved Guds Gave og Kraft og ifølge hans Besaling. Alle dens Ordinanter og Anordninger ere indstiftede ved guddommelig Bevhyndigelse, og heri ligger dens Ulighed med alle andre Samfund. Jeg har ikke et Ord at sige mod Medlemmerne af andre Kirker, eller mod de korrelte Principer, som de muligvis have adopteret, thi al Sandhed har sin Oprindelse fra Gud; men Systemerne og Kirkerne, som Mennesker have indstiftet, ere ikke af Gud, og han vil derfor ikke anerkjende dem. Frelseren siger med tydelige og bestemte Ord: „Over Plantning, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal med Rod oprykkes.“

Der kunde maafe være En eller Anden til Stede, som vogter mine Ord for at fange mig i Udtryk, der kunde fordrejes og mistolkes som forråderiske mod Regeringen. Jeg haaber, de ingen Lejlighed skulle faa. Herren har fortalt os i denne Bog (Pagtens Bog), at den amerikanske Nations Konstitution var inspireret af ham. Dette Lands Grundlov fandt hans Behag, fordi retslafne Mænd, som han selv havde oprejst, havde skrevet den.

Herren har paalagt os at opbygge Zion; han har bestillet os til den Mission, og denne Opgave maa løses i Retsfærdighed og Renhed; thi de Rene af Hjertet, siger han, ere hans Zion. Derfor skulde Zions Indbyggere strængt overholde Sabbatsdagen; de skulde selv holde den hellig og ogsaa lære deres

Børn at helligholde den og i Alt vandre i Hellighed for Herren. Sabbaten er indstiftet af Gud. Han har ogsaa anordnet, at hans Hellige skulle yde en Tiendedel af deres Indtægt til Zions Opbyggelse og hans Ords Forkyndelse blandt Jordens Nationer. Som det var i gamle Dage er det nu i disse Dage. Han fordrer ikke blot Tiende, men ogsaa Øfringer til de Fattige; derfor holde vi vores Fastedage. Principet er det, at hvad vi spare ved en Dags Faste, skal gives til de Fattige. Herren har ogsaa besalet, at hans Tjenere skulle administrere Ordinanter i hellige Templer for Levende og Døde. Tempelarbejdet er en meget vigtig Pligt, som paahviser de Hellige. Ægteskabet er helligt. Hvad, som er beseglet ved Præstedommets Myndighed paa Jorden, er beseglet i Himlen. I Templerne, byggede efter den Almægtiges Forråster, udføres denne hellige Handling af hans bemyndigede Tjenere, og efter det Mønster, hvorefter vores forældre forenedes i Ægteskabet. Den Gang, Ægteskabet blev indstiftet, vare de udødelige, men de overtraadte Guds Bud, og derved kom Døden ind i Verden. Men alligevel blev det besalet dem at formere sig og opfylde Jorden og gjøre sig den underdanig. Det var efter deres Ægteskab, de skindede. Kristus kom til Jorden i Tidens Midte og hengav sig som et Sonoffer for Verdens Skinder. „Ligesom Alle do i Adam, saa skulle Alle levendegjøres i Kristus.“ I Opstandelsen ville Adam og Eva komme tilbage til den samme Uskyldighedstilstand, som de vare i paa Skabelsens Morgen, og som Udødelige ville de staa som Hoved for deres Slægt. Naar Mand og Kvinde vies af Guds bemyndigede Tjenere paa den af Herren forestrevne Maade, gjælder det for Tid og Evighed, for denne Verden

og den tilkommende; men naar Egte-skabs-Ceremonien bliver udført paa en anden Maade end den af Gud anordnede, og naar Mændigheden kun er menneskelig, gjælder Egteskabet kun til Doden og vil ingen Gyldighed have for Ewigheden. Naar Doden kommer, vil Kontrakten være ophævet.

Nogle Mennesker synes at opfatte det saaledes, at de Sidste-Dages Hellige ikke anerkjende borgerligt Egteskab, og dem, der udfører Egteskabs-Ceremonien i andre Kirkesamfund. Dette er ikke saaledes. Vi anerkjende saadanne Egteskaber som Kontrakter, der ubrødeligt maa overholdes. Men de kontraherende Parter selv anse det kun som en Overenskomst, der gjælder, til Doden gjør en af Parterne fri, og en stor Mængde venter ikke en Gang paa, at Doden skal løse Baandet. Der findes Skilsmisser nok i dette Land til at stadfæste denne Paastand. Naar jeg ser unge Folk, som falde Æg Sidste-Dages Hellige, gaa udenfor den af Gud givne Lov og gift sig efter Verdens Vis, sører jeg mig bedrovet over dem og maa ubilkaarlig tro, at de enten ere meget fortynede eller ogsaa egensindige. O, hvilket sorgeligt Skridt at tage for Folk, som en Gang har faaet Øjnene opladte for Ewighedens Krav! Naar en ung Mand eller Kvinde gaa udenfor den nye og evige Pagt og slutter Egteskab, gjælder det blot for Tiden. De kunne maa

nøde foreløbig Glæde og Fornøjelse; men neppe mere end to af ti leve i vedvarende lykkelig Forening; det bringer sjælden eller aldrig Lykhalighed, naar Folk af forskjellig Religionsbefjendelse giftes sammen. Mennesket har indstiftet den Slags Egteskabs-Ceremoni, som nu er saa almindelig i Verden. Det er gyldigt, saalænge det varer, ligesom enhver anden Kontrakt, men maa op höre, naar en af Parterne dør, og vil ikke gjælde paa den anden Side Graven. I Opstandelsen ville de Alle opstaar til et evigt Liv, men det vil blive som ugifte Individuer, og de ville blot blive Engle.

Men Mand og Kvinde, ægteviede efter Guds Anordning, ville, om de ere trofaste i alle Ting, komme frem i den første Opstandelse og arbe det evige Liv med deres Børn og udgjøre en Familie for evigt og leve i stedje tiltagende Lykhalighed og Herlighed.

De Sidste-Dages Hellige have stor Grund til at synde sig over, at de ere gaaede ud fra Verdens forskjellige Parter og have faaet deres Synder tilgivne formedelst Lydighed mod Guds Besalinger og ere blevne optagne i Kristi Kirke. Lad os vedblive at tjene Herren hver Dag af vort Liv, aflagge Verdens taabelige Moder og „leve ved hvert Ord, som udgaar af Guds Mund,” og berede Vejen for Herrens forestaaende Komme. Amen.

Jesu Kristi Evangelium.

Et af de mest afgjorende Beviser for Evangeliets Sandhed, er det Faatum, at det er saa vel afgangset for Menneskeslægtens Behov. Et tænkende Menneske, som lagttager Verdens Stilling, og paa samme Tid lægger Mærke

til, hvorledes Evangeliet netop egner sig for den Stilling Verden er i, maa ubetinget indrømme, at Evangeliet er af guddommelig Oprindelse. Thi Evangeliet beviser af sig selv, at dets Øphavsmann har overmenneskelig Bisdom

saavelsom uendelig Kjærlighed og Magt. Det hører sit guddommelige Præg i selve de høje Former. Hvorledes staar det for Mærværende til i Verden?

I religios Henseende er Verden delt i utallige Sætter, sammenlignelsesvis som en Kruske, der er slaaet i utallige Stykker, og spredt til alle Sider, saa at al Tanke om Reparation maa opgives. Den ene Kirke staar fjendtlig imod den Aanden; den kirkelige Enhed, som Apostlene lærte var absolut nødvendig, er reduceret til en Idé, som aldrig kan virkelig gjøres. Der findes ikke længere nogen Kirke i Verden, i Ordets sande Betydning, hvorvel der findes mange Kirkesamfund — mange saakaldte Kristne. Med den beklagelige kirkelige Splittelse er al virkelig sand religios Kundskab, eller Bished forsvunden. Kundskaben om Gud og hans Son Jesu Kristus er for lange siden glemt, eller ophørt, hvilket Verden selv tilstaar i det athanasianske Symbolum; som udtrykkelig siger: „Ubegribelig er Faderen, ubegribelig er Sonnen, ubegribelig er den Helligaand, dog ere de ikke tre Ubegribelige, men en.“ Noget værre Nonzens kan ikke være. Der staar altsaa Verden. Den hænder ikke Gud. Barnet har forglemt sin egen Fader og har gjort af denne Ubidenhed en Trosartikel. Med Kundskaben om Gud er ogsaa Kundskaben om Frelsningsplanen forsvunden. Det er endnu sandt, hvad Luther i sin Tid udrikkede sin Klage over, at Verden ikke mere veed, hvad Tro er, hvad gode Gjerninger, hvad Omvendelse, hvad Forsoning er. Alt er forglemt. Verden famler i Mørket. Og det, som udgives for Teologi, er en saa usmagelig omhyttet Ware, at de bedste og ødlestes Aander i Verden have set sig nødsagede til med Afsky at vende sig bort fra

samme. Teologerne burde rødme af Skam naar de se at mange af Verdens Lærde og Intelligentie vende sig bort fra deres taabeagtige Dogmer.

I sædelig eller moralst Henseende staar det ligesaa ilde til i Verden, som gradvis synker dybere og dybere i Ummoralitetens Dynd. Det er ingenlunde blot en pessimistisk Fantasispil, som antager, at Slægten synker. Det er, desværre, et Faktum. Familjebaandet oploses, Menneskehjærligheden kolnes til hverken Liv eller Ejendom længere respekteres eller holdes hellig. Mord og Klan er daglige Begivenheder. Lovene tilside sættes og trampes under Fode. Lasten bevæger sig utildekket i de store Staders Gader og trænger sig ind overalt. Retfærdighed haanes. Bold og Uret regjører i Verdens ledende Samfund.

I social Henseende ligner Verden en urolig Vulkan. Samfundets Grundvolde rygtes af de voldsomme Elementer, som rase i dets Indre. Tronerne vækle. De Rige og Mægtige nødsages til at forsønse sig mod de arbejdende Klasser, som længe nok synes at have været undertuede. Et Staltpil spilles mellem de ulige Klasser, som, hvadendt Udfaldet bliver, maa ende med en total Ømvaltning. Menneskene bøve af Frygt i Forventning af det, som skal komme over Jorderige.

Jesu Kristi Evangelium indeholder det eneste Middel til at raade Bod paa dette Onde. Gudaabenhærente ved sine Ejendre Joseph Smith og Brigham Young en „Samfundsbygning,“ som kan trodje alle Storme. Deri findes Plads for Alle — for Fattige og Rige. Der sammenbindes Menneskene i Broder- og Søsterbaandet. Der fortrykker ikke den Enen den Aliden. Jesu Kristi Evangeliums Formaal er at forene,

ophjælpe og opbygge. Her er Lægemidlet mod alle de Sygdomme, hvoraf det menneskelige Samfund lider.

Endvidere byder Evangeliet den gjenførende Kraft, som behøves for at Livet kan udvikles, og Usædeligheden modarbejdes og udryddes. Denne Kraft er den Helligaands Gave, som modtages, naar et omvendt og troende Menneske dobes til Syndernes Forladelse og modtager Haandspaalæggelse af en af Gud bemyndiget Djener, som selv har modtaget Aandens Gave. Denne Gave er en Kraft eller et gjenførende Princip, som leder Sjælen fremad paa Hellighedens Vej, til Mennesket er fuldkommen helligjort og Guds enbaarne Sons Billede er afspejlet i hele Menneskets Baesen. Denne Kraft, som kun Evangeliet kan meddele, er Lægemidlet imod Synd og Fordærvelse og er i Virkeligheden den fuldkommengjørende Kraft.

Sluttelig ffjørkes vi i Evangeliet den Kundskab om Faderen og Sonnen,

som Verden ikke er i Besiddelse af, hvilken giver Magt og evigt Liv til dem, som vandre i Overensstemmelse med samme. Alene Evangeliet har lært os, at Gud er vor virkelige Fader — at vi i Virkeligheden ere hans Sønner og Døtre. O, hvilken herlig Sandhed! Evangeliet har aabenbaret for os Guds Baesen og Egenskaber. Det aabner Evighedens Slør for vore beundrende Blifke og lader os skue vor Herkomst, saavæssom vor endelige Bestemmelser — visende os, at vi eksisterede, forend Verden grundlagdes, og at vi skulle eksistere og regjøre med Gud Fader, Jesu Kristus, og de trofaste Hellige i al Evighed. Her er Kundskab, som overgaar Forstand, stjænket ved guddommelig Aabenbaring. I Sandhed, Jesu Kristi Evangelium er netop hvad en vildfaren Verden behover. Salig er den, som hører, forstaar, annammer og efterlever det i Aand og Sandhed. — Sv. Här.

Tanker ved en ædel Mand's Grav.

En god Mand sagde ved en vis Lejlighed: Jeg vil frit bekjende, at jeg skal dø, naar Tiden kommer, at jeg skal lægges i Gravens Skjod, at En kan sige: „I denne Grav hviler en Mand, som var for mig en ærlig og oprigtig Ven. I min Ungdom advarede han mig mod Livets Fristelser og Farer. Han hjalp mig i Nodens Time, men ingen vidste det. Jeg er ham skyldig for hvad jeg er.“ Hellere end at der paa min Grav blev opført et prægtigt Monument af fransk eller italiensk Marmor, for Penge, jeg ved Sparsommelighed havde sammensparet, vilde jeg ønske, at en Enke ved Graven med halvkvalt Stemme skalde sige til sine Børn: „Her hviler min og Eders Ven. Han besøgte mig i Fattigdommens og Prøvelsens Dage; han hjalp dig min Son til en god Undervisning og støttede dig min Datter Øphold i et godt Hjem hos en hæderlig Familie.“ Hjærtets omme Følelser, der fremkalde saadanne Udtalelser, ere mere værd, end det mest kostbare Gravminde, som nogensinde er blevet rejst paa et Menneskes Grav!

Den 15de August 1891.

Guds Tilværelse tilkjendegivet i Skabelsen.

Det Spørgsmaal stilles ofte af Nutidens Skeptikere: Hvorfor fordres det af Menneskene, at de skulle vandre i Tro, og ikke i Beskuelse?

Om, siger den Vantro, den kristne Teori er sand, at der eksisterer en Gud, som har skabt Alt; om det er sandt, at han har nedlagt Lovene i Naturen, og givet et System Love, Frelsningssplanen, som alle Mennesker ville blive lønnede eller straffede efter, hvorfor tilkjendegiver han sig da ikke paa en saadan Maade, at al Mulighed for Vantro er bortryddet? Hvorfor t. Eks. vare Jøderne fordomte, fordi de ikke troede, at Jesus Kristus var Guds Son og den forjættede Verdens Frelser; thi Kristus beviste dog ved mange Lejligheder,[“] at han var i Besiddelse af en guddommelig Magt, men Mange forbrede, at Kristus endnu mere stulde overhude dem om sin guddommelige Mission, ved Mirakler efter deres Sind. Men Menneskenes Beje ere ikke Herrens Beje; Herren twinger Ingen til Troen; først tro og derefter vide.

Lad os reflektere lidt angaaende Trosprincipet som et første Princip. Er det urimeligt at udøve Tro? Er det urimeligt at tro paa Gud? Ingenlunde! Hvorledes kunde Jordens og alle Kloderne og Atmosfæren eksistere, om ikke der var en Magt, som havde skabt disse Kloder og Alt, hvad der er paa dem? Vi lade dette Spørgsmaal virke paa Læserens Sind, idet vi anmode Læseren om selv at tænke og reflektere. Vi haabe, at de, som ikke tro paa den almægtige, viise og kjærlige Fader, ville komme til det. Er der ikke Fornuft i at tro paa en Gud? Visselig, der er! Men vilde det være fornuftigt at antage, at Gud vildeaabenhbarer sig for de Hovmodige og alle dem, som ikke anerkjende ham og hans herlige Love? Visselig vilde det ikke. Vilde der være nogen Mening i, om Gud tilkjendegav sig for Ugudelige, som ikke anerkjende ham? Ingenlunde! Det vilde være ligesom at give sin Gave til en Uverdig. Gud er retfærdig; han giver ikke sine Gaver til de Ugudelige; hanaabenhbarer sig ikke for dem.

Hvorfor fordres det, at vi skulle tro paa Kristus? Hvorfor fordres det, at vi skulle tro, at han har lidt for Verdens Synder og opstod fra de Døde paa den tredje Dag? Hvorfor fordres det, at vi skulle tro, han vil komme til Jordens igjen „for at domme Levende og Døde“? Hvorfor skulde denne Slaegt være under Fordommelse, om de forlastede Joseph Smiths og de elleve Bidners Bidnersbryd om Mormons Bog som guddommelig, da — som Mange reflektere — Gud jo havde det i sin Magt at viise de Guldtavler, som Mormons Bog oversattes fra, for Enhver, saa de ikke længere behøvede at tro, at Mormons Bog var guddommelig? Dette tyder ikke paa nogen god Opsatelsesevne eller fin Dommeraft hos Mennesket, naar det ikke formedest god egne Undersøgelser, Betragtninger og Reflektioner kan komme til Overbevisning om en Tings virkelige Værd; og visselig, det vidner ikke om megen Finhed, Smag, Forstand og Dommeraft, naar saafalde Lærde ikke kunne anerkjende Mormons Bog som en Bog,

der indeholde sociale Lærdomme af uburderlig Værd, for ikke at tale om Bogens almindelige religiose Betydning som værende fra guddommelig Kilde.

Ligesom vi med Rette tale om Middelalderens og de forbgangne Tiders Overtro, kunne vi med Sandhed kalde Nutiden for vantro. Men, at vandre ved Beskuelse alene vilde virke forstyrrende og ødelæggende paa sand aandelig Udvilking. Principer, som ere formuftnødvedige Følger af demonstrerede Sandheder, ere altid indlysende af sig selv for det tænkende Menneske. Det, som det gjælder om for det troende Øje og haabende Sind, er at komme til Bisped i, hvad man undersøger. En Del Sandheder ere alle Mennesker vidende om. Vi ere visse paa vor egen Eftistens. Vi vide ligeledes, at vi ere modtagelige for saavel Sorg som Glæde. Vi vide, at Materien eksisterer i Universet, og at Beskaffenheden og Udseendet af Materien kan forandres ved kemisk og fysisk Indvirkning. Fra disse ubestridelige Sandheder afledte vi andre Sandheder og Hypotheser. Al Forandring, al Virksomhed ser formedelst en foraarsagende Kraft. „Ingen Virkning uden Aarsag,” som det hedder i Videnskaben. Ikke den mest lærde Filosof har nogensinde bestridt dette. Ikke den mest raffinerede Triktænker kan bringe saa meget som et Skin af Bevis for, at Planer nogensinde have eksisteret, eller eksisterer, som ikke have en Øphavsmænd.

Den fri og sjonne Harmoni i hele Skabelsen bører umiskjendelige Præg af Almagt og Bisdom. Besidder de døde Elementer denne Almagt, og ere disse stætte tilfældigt, hvorledes kunde da enhver Ting vore sig i fuldkommen Orden og Harmoni, saaledes som vi finde det; hvorledes kunde de dunkle Kloder blive placerede i saadanne Positioner og Afstande fra de lysgivende Planeter, Hjælptjernerne, som Tilfældet er, saa at de erholde Lys og Varme i en passende Grad for Vegetationen og Dyrelivet, saavel som for Menneskene; hvorledes kunde Jorden tilfældigvis blive opfyldt af en Dobbelthed af Aard og Materie? Hvorledes kunde Jorden tilfældig frembringe Vækster og Mineralsprodukter, visdomsfuldt stætte for dens intelligente Beboeres, Menneskenes Behov? Og betragt den konsekvente Nuancering i Tilværelsens Maugfoldighed af Former. Alt er saa visdomsfuldt indrettet. Er der ikke en vis, en alvis Skaber bag Alt? De, som fornægte, at Skaberens Haand vises i alt dette, respekttere tilvisje ikke den videnskabelige Sætning, at der „ingen Virkning“ er „uden Aarsag,“ og den Betragtning af Sammenhængen mellem Aarsag og Virkning, at vi af Virkningens Væsen maa slutte os ved logiske Ræsonnementer til Aarsagens Karakter. Da vi Mennesker betragte os som personlige Væsener og dog ikke kunne frembringe saa meget som et Blad paa et Træ, maa vi nødvendigvis indromme, at en større Magt end Menneskets ligger til Grund for Skabelsen, som foraarsagende og virkende Kraft. De, som fornægte, at Guds Haand vises i Skaberværket, have større Grund til at efterforske Kilden og Aarsagen for de synlige Virkninger, end de, som tro paa aabenbaret Religion.

Den berømte Videnskabsmand, Isak Newton, forsvarerde ofte Bibelteorien om Skabelsen mod Argumenterne af skeptiske Filosofer, der stode langt under ham i Kunskab. En Dag ledsgagede en skeptisk Ven Newton ind i hans Observatory, hvor Newton viste ham en Klode-Kombination, der forestillede Planet-systemet. Efter at have udtalt sin Forundring over den vije Kombination, spurte Vennen, hvem der havde forsørt det Globehjæmnet. Newton svarede:

„Ingen! Det er kommet tilfældigvis.“ Efter at Newton paa Vennens Spørgsmaal anden Gang havde svaret det samme, blev Filosofen vred. „O!“ sagde Newton: „De er fornærmet, fordi jeg sagde, at Ingen havde optænkt Planen og Konstruktionen til Globesystemet, som er en ringe Efterligning af de storartede Mesterværker, som kun en almægtig Gud kan frembringe, men, som De figer er frembragt af sig selv.“

Dersom det tages i Betragtning, at den udtænkte Plans Væsen eller Karakter vises gjennem Ordningen af Verdensaltet, da findes ligesaa gode Beviser for, at en uendelig Kundskab, Visdom og Magt var en Attribut til den, som har udtænkt og iværkstillet samme. Kundskab og Magt ere ubestridelige Egenskaber, som maa ligge til Grund ved Skabelsen af Verdensaltet. Disse Egenskaber repræsenteres begrebsmæssig i Gud som Ophavsmand og Bygmesteren for Universum, eller med andre Ord, Planeterne og deres Særer.

Vi kunne let indse, at Magt forenet med Intelligents vil blive ethvert Menneske til Fordærvelse, som ikke anvender sin Intelligents og Magt i Dydens Tjeneste. Da vi ved at betragte Dispositionerne i Verdensaltet, specielt ved at betragte Menneskene og Historien, se Retsfærdigheden i det Hele, om vi betragte Objekterne ret, ville vi let indse, at den Kraft, som vi før have paapeget nødvendig maa ligge til Grund for Verdens Skabelse, repræsenterer Guds Visdom og Magt. Vi maa uvilkaarlig indromme dette.

Vi ville ikke komme ind paa det historiske Omraade og betragte de Mønster, Historien beretter om. Vi tro, vi have bevist med tilstrækkelig Tydelighed, at der er en almægtig, alvis og retfærdig Gud, hvilket vor Hensigt med disse Betragtninger har været. Vi kunne med Bismanden Salomon udtrykke: „Daaren figer i sit hjerte, der er ingen Gud.“ Hvad burde hindre Menneskene — Skaberens Mesterværk — fra at nærme sig Gud, deres Fader og Skaber, og lære hans Veje at kjende? Alt tro, at Skaberen ikke vil aabenbare sig for eller tilkjendegive sin Vilje til Menneskene — hans egne Born — er, mildest talt, yderst urimeligt.

Uddrag af Korrespondance.

Eldste Aug. S. Schou skriver fra Richmond, Utah, den 20de Juli: „Det er mig en sand Glæde at kunne meddele Dem, at jeg er lykkelig og vel ankommen til mit elskede Hjem. Den 27de Juni forlod jeg Liverpool med Guion-Linjens hurtigsejlende Dampstib „Arizona.“ De første fire Dage af Rejsen havde vi stærk Sogang og Mod vind hele Tiden, saa den største Hurtighed, „Arizona“ opnaaede noget Døgn, var 395 engl. Mile. Det tog lidt over 9 Dage fra Liverpool til New York, med omtrent 8 Timers Ophold i Queenstown. Intet af særlig Interesse tildrog sig vor Opmærksomhed, uden at vi et Tusind Mile fra New York saa et stort Ishjerg, som frembød et storartet Skue, der ikke mindst interesserede mig, da jeg aldrig før havde set et saadant. Den 5te Juli om Aftenen kl. 10 ankom vi til New York, men kom først i Land næste Dags Morgen kl. 8. Samme Dags Aften forlod jeg New York og fortsatte Rejsen mod Vest

— til Richmond, hvor jeg ankom den 11te Juli om Aftenen. Alt saa tilbage, lagde jeg Rejsen fra København til Utah paa 19 Dage. Sidste Mandag Aften kom Bhens Musikkorps og omtrent et hundrede Bekjendte til mit Hjem, og vi tilbragte en behagelig Aften i hinandens Selskab. Det er i Sandhed behageligt igjen at forenes med Familje og Venner efter at have været fraværende to Aar og tre Maaneder, og jeg er meget taknemlig til min himmelske Fader for, at han har beskyttet mig og Mine under vor Udstilling, og for, at vi atter sammen kan nyde Familjelivets Glæder i Hjemmets hyggelige Arne. Hils de Hellige!"

Eldste P. Sørensen skriver fra Odense den 3dje August: „Jeg er veltilfreds i min Stilling, som en Arbejder i Herrens Tingaard. Jeg har dobt Nogle i den senere Tid, og Flere besøge vore Församlinger og undersøge tilsyneladende Evangeliet. Herrens Værk strider saaledes fremad her paa Fyen, omend sjondt med sagte, saa dog med sikre Stridt. Størsteparten af vore Brodre og Søstre i denne Grén ere gode og pligtopfyldende Hellige; de glæde sig i Sandheden og medvirke efter bedste Evne til sammes Udbredelse.“

Afløsning og Beskikkelse.

Eldste Oleen N. Stohls løses fra at arbejde i Stockholms Konference,

Eldste Johan G. Jorgensen fra at at arbejde i Christiania Konference, og

Eldste Nielsmus Sørensen fra at arbejde i Aarhus Konference, med Tilsladelse at rejse tilbage til deres Hjem i Zion. De forlade disse Lande med Vren af at have udført et godt Arbejde for deres Medmenneskers Bel!

Eldste Jens H. Kofoed løses ligeledes fra sin Virkhomhed paa Bornholm, hvor han i henved et Aar har virket blandt Slægtninge og Venner.

Eldste Niels J. Andersen løses fra at virke i Københavns Konference og bestilles til at arbejde i Aarhus Konference, under Konferencepræsidentens Bestyrelse.

Konferencemoder.

Konferencemoder ville blive afholdte:

J Alborg	den 5te og 6te September
„ Aarhus	12te og 13de "
„ Malmö	3dje og 4de Oktober
„ Göteborg	10de og 11te "
„ Christiania	17de og 18de "
„ Stockholm	24de og 25de "
„ København	7de og 8de November.

Edward H. Anderson,
Præsident over den Skandinaviske Mission.

Opstandelsen.

Til Evangeliets første Principer hører, ifølge Apostelens Udtalelse i Hebræerbrevet, Læren om de Dodes Opstandelse.

At alle de Døde, baade Ønde og Gode skulle opstaa, læses saa klart i de hellige Skrifter, at vel Ingen, som gjør Fordring paa at være troende, kan fornægte det. Alle ødle Mennesker føle sig forvissede om, at dette Liv ikke er vor endelige Tilværelse. Her blomstrer ofte Lasten, medens Dyden trædes under Fode. Forgjæves spørge vi ofte, om deu guddommelige Retfærdighed slumrer. Maar vi se den retfærdige Abel dræbt af sin Broder Kain og Kain gaa bort for at nyde Livet i Nod, saa erkjender den tænkende Mand og Kvinde, at dette Liv ikke udgjør Slutningen af Livets Drama, at der maa findes en Opstandelse — en sidste Aft, hvor Belønning og Straf tildeles Menneskene af den retfærdige Gud. Kun naar vi erkjende, at der er en Opstandelse og en Dom, hvor Enhver vil blive dømt efter sine Gjerninger, kunne vi løse niangen en ellers uløselig Gaade.

To Spørgsmaal opstaa nu ved Betragtningen af Læren om Opstandelsen. For det Forste: Hvor bestaar Opstandelsen, og for det Andet: Maar vil den finde Sted?

Med Hensyn til Besvarelseren af det første Spørgsmaal lære vi af Guds Ord, eller Skriften, at Menneskene ved Doden aflædes deres jordiske og materielle Tabernakel, som derefter oploses, men at selve Personligheden, eller med andre Ord Menneskets Aand eksisterer efter Doden. Opstandelsen bestaar nu deri, at denne Aand atter ikkedes med

et Legeme, taget og dannet af det tidligere Legemes forraadnede eller paa anden Maade adskilte Elementer, hvilket ny Legeme er dannet efter de Forhold, den Opstandne skal indtræde i. De Helliges nye Legemer blive herlige som Friserens i Opstandelsen; derimod skulle de Ugudelige opstaa til Straf, bærende i selve Legemets Udseende Værenes Stempel.

At de Opstandnes Legemer ville blive prægede af forskjellig Grad af Hærlighed, forstaa vi let, naar vi betænke, at Legemet dannes i Overensstemmelse og Harmoni med Aandens Væsen; vi se let, at den moraliske Karakter af Aanden i Opstandelsen vil komme til at give Legemet sit væsenligste Præg. Overensstemmende med, at Aandens Egenskaber afspejle sig i Legemets Øvre her og læses i Ansigtet, vil i Opstandelsen det ny Legeme afspejle Aandens Karakter. „De Retfærdige skulle skinne som Solen i deres Faders Rig.“ Nogle — Jordens Hæderlige, der ikke have villet annamme Evangeliet — skulle skinne som Maauens Glans i Forhold hertil, og efter Andre skulle skinne som Stjernernes Glans, sammenliguet hermed. Disse ere Ugudelige, men som dog ikke have syndet mod den Helligaand. For de, som synde mod den Helligaand, er der ingen Tilgivelse, „hverken i dette Liv, ej heller i det tilkommende.“ Den, som her adlyder Kristi Evangelium, „strider Troens gode Strid, fuldkommer Lovet og bevarer Troen,“ faar i Opstandelsen et skjont Legeme og bliver optaget i Guds og de hellige Engles Samfund, men den, som her lever i Lidenstabers og Lasters Dynd, i Hovmod, Gjerrighed,

Vetsindighed osv. vil opståa med et Legeme præget af disse Lasters ødeleggende Følger, og med et saadant Legeme kan Aanden ikke bo, hvor Gud er, thi hvor han opholder sig, kan intet urent komme.

Her paa Jordene kunne Menneskene hykle. Under et Smil som Masker skjuler sig øste lav Halskhed. Judaskysjet er Forædderens Tegn. Det jordiske Legeme bestaar af saa grove Substanter, at det Ødre ikke absolut behøver at tilsvare alle Aandens Følelser. Underledes forholder det sig med det nye, herliggiorte Legeme. Dette vil bestaa af saa fine Substanter, at det ikke vil kunne forandres af fysiske Paavirkninger, og Alt, som foregaar i det Indre, vil aßspejles i det Ødre. Saaledes staa Mennesket der blottet og aabenbaret, som det er. Vel for os her, at ikke enhver fligtig Tanke uvilkaarlig aßspejles i det Ødre. Her leve vi i „Tro og ikke i Bejkelse“ af det Hinsides — som Regel; paa lignende Maade staa vi overfor Menneskenes Aander; kun begrænset kjende vi dem. Netop derved gives der os Lejlighed til Undersogelse, formedelst hvilket Princip et Menneske udvilles — saavel overfor det usynlige Evige, som overfor det Aandelige i denne Verden.

Nu er det vigtigt at mærke os, at mange Mennesker indgaa i Evigheden uden at være fuldstændig udviklede i det Gode eller fuldt modne i det Ønde. Millioner Mennesker do, uden at Evangeliets Lys har skinnet for dem, og have ikke haft den Oplysning, som er nødvendig for at kunne finde Vejen til evig Lyksalighed. Andre have hørt Evangeliet, men Omstændighederne have hindret dem i at anname det.

Den evige Barmhjærtighed, Gud repræsenterer, har derfor fremstukt Opstandelsen for at give Alle i Aan-

dernes Verden Anledning til at udvilk sig i det Gode eller det Ønde. Kristus prædikede selv Evangeliet for visse Aander, som vare i Forvaring, de, som vare gjenstridige i Noa Dage, og hans Ejendomme fortsætte uden Twivl dette Arbejde. „Thi derfor er Evangeliet forklyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.“ Saaledes foregaar Frelsningsværket baade paa Jordene og i Aandernes Verden.

Forstaa vi nu ret de fremholdte Lærdomme, saa forstaa vi ogsaa, hvorfor Opstandelsen ikke sker paa en Gang med alle Mennesker. Af Guds Ord lære vi, at Kristus var den første til Herlighed opstandne; han var „Opstandelsens Forstegrode.“ Fremdeles lære vi, at de, som tilhøre ham, skulle ved Kristi anden Tilkomstelse opstaa. Og sluttelig skulle de øvrige Døde opvækkes, naar det tusindaarige Rige er til Ende, og Riget overgives til Faderen, og Gud bliver Alt i Alle.

Bed Herrens andet Komme skulle alle de opvækkes eller opstaa, som vare oprigtige Medlemmer af hans Kirke paa Jordene. Denne Opstandelse kaldes den første, og over dem, som have Del i denne, siger Nabenbareren, „har den anden Død ikke Magt“. De have overvundet alle Fristelser og kunne ikke mere forledes til Synd. Men de, som ingen Del have i den første Opstandelse, maa forblive i Aandernes Verden endnu en Tid.

Den anden Opstandelse sker, ifølge Guds Ord, efter det tusindaarige Rige. Enhver skal da dømmes efter sine Gjerninger og erholde Ven i Overensstemmelse med samme. Dette er Enden. De, som da have forkastet alle Maades tilbud, baade her paa Jordene og i Aandernes Verden, og saaledes umuligt

kunne frelles, maa da forlæstes. Men de Frelste skulle arve Jorden, som vil blive herliggjort til et passende Opholdssted for de Retsfærdige. Og først da vil den Periode oprinde, om hvilken Åabenbareren siger: „Guds Paulus er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og

Gud selv skal være med dem og være deres Gud. Og Gud skal astorre hver Taare af deres Øje, og Doden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej heller Krig, ej heller Pine skal være mere; thi det Forste er veget bort.” — Sv. Hærolde.

Den sande Kjærigheds Frugter.

I det Hjem, hvor Kjærighedens milde Lustning udgjor den aandelige Atmosfære, der findes den største og vesignaltesrigeste Virksomhed, og vor Fagttagelse har overbevist os om, at kun, naar Kjærighedens Land hersker i Hjemmet, kan velsignelsesrige Frugter vindes. Kjærigheden er Frøet til alle Ærder; den frembringer alle de Frugter, som Nationens Velfærd og Udvikling kræver. Den er et guddommeligt Element. „Gud er Kjærighed, og hvo, som bliver i Kjærighed, bliver i Gud, og Gud i ham”. Alle, som ere i Besiddelse af Guds Land, leve tilsammen i Kjærighed. Kjærighed er ikke egenhæftig, men ser hen til Alles Vel. Den inspirerer til Ædmighed; den finder Glæde i at være hjælp som; den er Nøglen til det ødlesteste, herligste og mest fremgangsrige Liv. Kjærigheden taaler meget af Ræsten og er samtidig mild i sig selv; den er selvopofrende.

Den sande Kjærigheds Virkninger ere langt højere og ødlere, end vi ved vor oversladisse Betragtning kunne forstaa eller indse. Dens Maal er at gjøre godt, at undervise dem, der have Undervisning Behov, at troste de Svage og Nedtrykte og oprejse de Faldne. Kjærigheden er gavmild, thi den har

sin Oprindelse fra Gud. Den er lys- og livgivende, samt upartisk som Solen, der Skinner over „Retsfærdige og uretsfærdige“. Den er overbærende. Den straaler og smiler til Alt, som ligger paa dens Vej. Kun de, som gjemme sig for den i Mørket, og gjor Mørkets Gjerninger, kan den ikke naa. Hvad kan Kjærigheden personificeret sammenligne med? Den er lig den smilende — evig smilende Kvinde i Hjemmet, og hvor burde ikke den fornuftige, betænksomme Mand soge at gjore Livet behageligt for sin Hustru, og soge at undgaa at saare hende, den kjærlige Hustru og Moder, den evig smilende Sol; ja, i Sandhed, om Manden har en Hustru, der har den Hellig-aand og Guds Kjærighed boende i sig, da er hun — selv i Sorgen — en Sol for ham. Vigleedes med Hensyn til Manden; hvor herligt er ikke det Lys, som Skinner fra ham, naar han er i Besiddelse af Guds Land! Hvor herligt er ikke det Lys, som udstraaler fra Guds evige Præstedomme! Hvor herligt er ikke det Lys, som udgaar fra Jesu Kristus, vor Forloser, Verdens Lys og Liv, ham, hvem „al Magt“ er given „i Himmelten og paa Jorden.“ Hvor fuld af Kjærighed er ikke For-

losningæværet! Oprofede Kristus ikke sit Liv for sine Fjender, for sine Modstandere? Bisselig, han gjorde. Han oprofede sit Liv for os! Hvem forstaar den dybe Filosofi i Forlo-sningens Plan? Hvem forstaar For-lo-sningens Kraft; hvem forstaar dens herlige Karakter? De, der ere i Besiddelse af den Helligaand, de, der ere i Besiddelse af den Kjærlighed, som Alanden giver, og kun del! Kun de, som ere i Besiddelse af Kjærlighed, kunne være i Besiddelse af sand Frisind.

Kjærligheden udbasuner ikke sin Virksomhed for alle Mennesker. Kjærligheden elsker Fred. Strid og Uenighed er dens Fjende. Kjærligheden bor ikke under Tag med Uenighed. I det Hjem, hvor Kjærlighed raader, der findes der, som tidligere nævnt, et evigt Sollys, en evig Sommer, ja, Edens Kjonne Blomster dufte der. Den Harmoni, som findes i et saadant Hjem, affspejler Himmelens Harmoni — den Harmoni, som vil findes i den himmelske Stad, det ny Jerusalem, som skal ned-lades paa Jorden, naar den er forherligt.

Under Kjærlighedens Indflydelse flyr al Avind, al Misundelse, al Mistro, al Slags Ondt, ligesom Sneen smelter for Solens Straaler. Kjærligheden bortrydder enhver Hindring for Udvikling. Kjærlighedens Magt strækker sin Indflydelse langt udenfor Familje- og Bennekrederen, til hele Menneskeslægten.

Den Almægtige fortsætter sit Kjær- lighedsværk gjennem al Evighed. Gjen- løsning — Frelse og Saliggjørelse — er Kjærlighedens Thema, og enhver Person, som i nogen Grad har erfaret Igjenløsningens Kraft, netop som Følge af den uendelige Kjærlighed, som ligger til Grund for Igjenløsningen, vil være i Stand til at udføre et frugtbringende Arbejde i Kjærlighedens Evangeliums, Jesu Kristi Evangeliums Tjeneste. Den Følelse, som besjæler Manden i sin Stræben og som indgår i Hustruen behagelige Fantasier om Fremtiden, som foraarjager Sonners og Døtres Lydig- hed, som gjor Hjemmet tiltrækende, som gjor Slægtstabets Baand behageligt, udstrømmer tilvisse fra sand Kjærlighed. Kjærligheden søger at velsigne dem, hvis Gud har været mindre lykkelig end vor Egen. De, som ere i Besiddelse af sand Kjærlighed, søge at udøve Kjærlig- hed mod Enhver, de komme i Beroring med. Lad os betragte den dybe Kjærlighed, Jesus Kristus udvisse. Han led „den Retsfærdige for de Uretsædige, at han kunde føre os frem til Gud.“ Kristus — Verdens Frelser — bad for sine Fjender. I ham finde vi i Sand- hed et fuldkommen Forbillede paa den sande Kjærlighed, og ligesom en profe- tisk Røst om Muligheden af Kjærlig- hedens endelige Triumph over Egen- hytten og Opnaaelsen af den Herliged, som „Gud har beredt dem, som ham elste.“ — Zions Home Monthly.

Oldtidslevninger af Staden Ninive.

De Udgravningsarbejder, som for nogle Aar siden af Oldtidsforskeren Layard foretages blandt Ruinerne af det forudsættede Nineve, og som mylig af

Oldtidsforskeren George Smith blevne fortalte, har gjort det muligt at kunne gjøre sig et Begreb om Stadens maje- stætiske Bygningsstil. Dens Paladser

synes at have været byggede paa Terrasser, som vekslede i Højde mellem 30 og 50 Fod over det omkringliggende Sletteland. Disse Terrasser vare i nogle tilfælde opførte af regelmæssige Teglstensmure, medens andre vare opførte blot af Bindingsværk af Jord og Træ. Den førstnævnte Slags Ruiner findes i Nimrud, den sidstnævnte Slags i en Gruppe Ruiner, som kaldes Kuyunjik. En solid Stenmur bestyttede Terrassernes Forside. Nogle af Terrasserne havde et overordentligt stort Omfang, saa at de paa Afstand mere lignede naturlige Høje end Høje frembragte ved den menneskelige Kunst. Paladserne, som vare opførte paa disse Høje, vare to eller flere Etager høje og byggede af et Bindingsværk af mægtige Bjælker og soltorrede Sten og vare udvendigt bedækkede med Alabastplader. Storartede, brede Trapper førte op til Paladset.

Da Mederne, understøttede af Babylonierne, omkring Året 656 f. Kr. faldt ind i Assyrien, blev Ninive, Hovedstaden i Assyrien, aldeles tilintetgjort og Indvaanerne tagne tilslange.

Det lykkedes Lahard i Året 1845 at gjennemtrænge det tykke Lag, som i Narhundreder havde samlet sig over Ruinerne. George Smith fortsatte hans Oprydnings- og Udgavningsarbejder, og de Fund, som gjordes, bekonnde dem rigelig for deres Moje og alle udstaaede Farer. Et stort Antal Tavler, bedækkede med Indskrifter, fandtes, næsten ti Tusinde. Disse Tavler vare af Terracotta, forend Terracottaleret efter Formningen var stivnet. Tavlerne, som vare omtrent en Kva-

dratsfod store, blev derefter hærdede ved Heden. Derpaa opsattes de ved Væggene i det kongelige Palads, hvor de saaledes dannede Kongens Bibliothet.

En Samling var begyndt under Kong Salmanasser, omkring Åar 860 for Kristus. Hans Eftersølger, Sardanapalus, forøgede Indskriften, som med stort Besvær ere blevne udtydede. Tavlerne indeholdt en uafbrudt historisk Beskrivelse af disse Kongers Nejgjulingshandlinger og indeholdt tillige Optegnelser af gængse Traditioner. Og højst mærkværdigt, at der mellem Tavlerne fandtes tvende Optegnelser, som fuldstændig bekræftede Beretningen i Mose Boger om Skabelsen og Syndfloden!

Ninives tidligste Historie er indhyllet i Ublished, endskjont der findes Grund til at antage, at Ninive er en af de Stæder, som i Cushite-Civilisationens sidste Periode grundlagdes af arabiske Kolonister. Herodotus, Strabo samt andre klassiske Historikere omtalte Ninive i et Sprog, der tyder paa, at Tiden for dets Grundlæggelse næppe hjendtes, men at Staden havde en høj Alder. Da Zenophon i Året 401 f. Kr. anførte en Armé af 10,000 Grækere, gik han ifølge sin egen, beromte Beskrivelse heraf over Stadens Grund. Omtrent 70 Åar senere stod under Alexander den Store Slaget ved Arabela, som laa nær det fordums Ninive. De Oldtidslevninger, som senere ere blevne fundne i det gamle Ninives Ruiner, vise en stor Lighed med den phoeniciske Arkitektur, hvilken, saavel som de Folks Sæder, som levede under hin Kultur, atter afleses fra den oldarabiske Kultur.

— Phrenological Journal.

Inndhold.

Tale af Eldste C. W. Penrose ..	337
Iesu Kristi Evangelium	341
Tanker ved en ædel Mands Grav	343
Ned. Amts.:	
Guds Tilbærrelse tilkjendegivet i Skabelsen	344
Uddrag af Korrespondance	346
Utløsning og Bestikkelse	347
Konferencemøder	347
Opstandelsen	348
Den sande Kjærligheds Frugter ..	350
Oldtidslevninger af Staden Ninive	351

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Borring (B. Petersen).